

taget nogen Erklæring fra Regjeringens Side. Det undrer mig, at vi ikke her i Dag se Indenrigsministeren og Marineministeren, da de dog ved de Bemærkninger, der i Gaar fremkom fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns 9de Valgfreds (Hørdum), have havt særlig Anledning til at være til Stede og give Forklaring paa de aldeles bestemt paaviste Tilfælde, hvor der efter det ærede Medlems Udsagn ikke var bleven viist Upartisthed lige overfor danske Arbejdere. Jeg indskrænker mig til at udtale, at en saadan Tvivl er til Stede og er offentlig fremkommen, der er fra anden Side fremkommen bestemte positive Paavisninger af, at der fra de Statsinstitutioners Side, der ere nævnte, ere viist Partisthed og fremdeles vises Partisthed i dette Forhold, og om dette er Tilfældet kræver en Undersøgelse og Bevarelse fra Regjeringens Side. Det er ikke Regjeringen selv, der er Tale om, men det er af Regjeringen afhængige Autoriteter, for hvilke denne maa staa til Ansvar og give Forklaring, men Ingen behøver derfor at antage, at Ordren dertil er udgaaet fra Regjeringen. En saadan Tvivl er altsaa til Stede, og naar der fremkommer saa vægtige Paastande til Begrundelse for den, kan Regjeringen ikke vente, at dette Thing uden nærmere Undersøgelse, uden nærmere Forklaring skulde give Arbejdsbevillinger til en saadan Regjering, det kan ikke ventes, at Thinget vil gjøre det. Der er i Udvalget fremsat ikke som noget Forslag, men som en Tanke til Overveielse, den Bemærkning, at i saadanne Tilfælde vil det være ønskeligt at have en parlamentarisk Kontrol med offentlige Arbejder. Naar noget Saadant var til Stede, som det findes Sted i Norge ved Jernbanearbejder, og har fundet Sted i lang Tid ogsaa for det Ministerfliste, som fandt Sted for 1½ Aar siden, saa vilde der have Sikkerhed mod saadanne Misbrug fra Mellemautoritetens Side. — Den Saaneparagraf, som er indsat i Landsstinget, mener Regjeringen maa være tilstrækkelig for Kommunerne; de Kommuner, som ville udføre deres Pligt, maa kunne nøies med Saan, bemærkede Ministeren, idet han havde forudskiftet den Bemærkning, at det jo var Kommunernes Forpligtelse at afhjælpe Nøden og træde hjælpende til. Kommunernes Pligt i saa Henseende gaar imidlertid ikke ud over Fattigforjærgelsespligten, og til at opfylde den Pligt, som Fattigforjærgelsen paalægger Kommunerne, behøves ingen Tilskyndelse. Kommunerne have derimod ingen Forpligtelse til at modvirke Arbejdsløsheden gennem den frie Fattigkasse eller gennem Understøttelsesforeninger, en saa-

dan Forpligtelse have Kommunerne slet ikke. Hvad vi have tilfattet, er netop at give dem en Opmuntring, en stærk Spore dertil ved at sige: Naar I yde væsentlige Bidrag dertil, ville vi bevilge lige saa Meget. En saadan Opmuntring vil betyde, at en meget stor Del af den Understøttelse, som ellers nødvendigvis maa ske gennem Fattigvæsenet, vil komme til at gaa gennem de frie Fattigkasser og Understøttelsesforeninger, og derved ville de sørgelige Følger og det Medtrykkende haade for de paagjældende Personer og for de økonomiske Forhold i at komme under Fattigvæsenet blive undgaaede. Det er denne Bestræbelse, som hverken dette Thing bør lade ude af Sigte, eller nogen veltænkende Kommune vil lade ude af Sigte, navnlig under Forhold som de nuværende. Men naar Kommunerne faae en passende Understøttelse — lad Statskassen gaa i Spidsen, den, der jo efter Alles Indrømmelser bugner af Penge — med et ringe Offer til Kommunerne, saa ville Kommunerne sikkert følge efter, og hele den Hjælp, som nødvendigvis maa ydes i Anledning af Arbejdsløsheden og den deraf følgende Nød, eller den væsentligste Del af denne Hjælp vil da kunne finde Sted gennem de Fattiges Kasse og de frie Understøttelsesforeninger, uden at de Fattige derfor behøve at komme paa Fattigvæsenet, men det er ingen Forpligtelse. Hvad nu det Forslag angaar, som her er stillet, sagde den høitærede Minister, at det ærede Medlem for Frederiksberg (C. W. Nyholm), som fremkom med dette Forslag i Udvalget, vilde have kunnet sige sig selv, at hans Mæglingsforslag ikke vilde gaa igennem. Dertil vil jeg dog sige, at dersom det ærede Medlem havde kunnet gjætte Ministerens Tanke, saa havde han maattet kunne sige sig selv, at Regjeringen ikke vilde tage hans Forslag, efter hvad vi nu have hørt, men det lader sig vel endnu ikke sige, hvilken Modtagelse det vil faae i Landsstinget, og sikkert er det, at det ærede Medlem, som i Udvalget fremkom med dette Forslag, og alle vi, som have sluttet os dertil, have ikke kunnet antage, at det var uantageligt for Høire, da det samme Forslag, som før nævnt, her er blevet fremsat af det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) som et Mæglingsforslag, der maatte kunne forsjøne de modstaaende Ansøuelser. Derfor kunne vi ikke antage, at det var saa aldeles haabløst, og derfor nærer jeg ogsaa i Virkeligheden en Forventning om, at dette Forslag, som nu vil komme til Afstemning her i Salen, og som oprindeligt er udgaaet fra en god Høiremand, ikke vil blive modtaget paa den Maade af Høire, som